

Landskap: *Skåne* Upptecknat av: *P. G. Nilsson*
 Härad: *Frosta* Adress: *Ellstorpsg. 4, E, Malmö*
 Socken: *Hööv* Berättat av:
 Uppteckningsår: *1947* Född år *1882* i *Höövs sm.*

<i>Slakt.</i>	<i>s. 1-4.</i>
<i>Sätta kaljvæster i "nå".</i>	<i>s. 1.</i>
<i>Rackaren.</i>	<i>s. 1.</i>
<i>Skälla vättar och pysslingar.</i>	<i>s. 2.</i>
<i>Kastning av hästar o grisar.</i>	<i>s. 4.</i>
<i>Ljälvdöda djur.</i>	<i>s. 4.</i>
<i>Skittade pengar.</i>	<i>s. 5.</i>
<i>"Den lude" som dagsoverhans på her- gård.</i>	<i>s. 6.</i>

*Fin. ö. Fk. A
fr. form. IV*

Slaktdjurets blod togs väl vara på och blandades med grovt rågmjöl och bitar av ister och späck lades i och sen tarmarna eller fjälltarm som de kallades, varo skjöljda väl rena så klyptes de i längd som till Bors och fylldes till något mer än hälften med blod och så koktes dessa på kvällen och de kallades blodpölsa och äts nykokt och varm, ibland kokades blodplötter och blodpudding också, fjälltarmen fästes samman i ändarna med nålar av trä som placades från Hamburgas som växte vid Åkerrenar, dessa buskar hade piggor som bors långa och spetsiga som nålar, de placades i god tid före slakten och barken skrapades bort och de kokades vid ugn för att bli hårda, av hemodlade kryddor användes mejrum och timjan. Varmt eller kokt vatten fick inte blås ut på merken, det kunde skälla vätter och pysslingar enligt gammal folketro och jag minns lite av en sambe om ett sådant missöde då sådana osynliga vären från Hagens värld fött kokt vatten över sig och blågs ut, minnet framkallade oss dess då skällade mej.

Ynn Ful flaktades en väl gödd gris och sedan blodet var avtappat. Så lades grisen i ett stort avlångt Kar som kallades Skällekar och var av trä, då hälldes Kokhett vatten över grisen. då att den skulle bli lätt att raka, sedan man hade vändt på den i Karet och kände att borsten lossnade så tog man upp grisen ur Skälleketet och lade den på Skottbänkren igen och då rakade man den väl så den blev klar och ren från borst, sedan hängdes den upp på en stige och skars upp längs med buken, då tog man ut inelvarna och huvud och fötter skars bort, den fiska kroppen hänga på stegen tills den blev kall, den styckades den och bars in för saltning, havande Kvinnor var inte med vid flakten, men inomhus var ju mycket arbete, grishuvudet skulle ju rakas mycket noga och örnen skäras ut och rensas väl, den skulle det rakas och kryddas med salt och peppar och lagas till gress sylta, bukens slag skars bort och peppar och salt ströddes på. sen rullades de hårdt och syddes högt och raktes till rullsylta ibland kallad ^{Kulle} Karv, av lever lagades Karv eller frastej, lungs, hjärta och njurar maldes också till Karv, Rebenen skars bort att användas till rebensstek, ryggen styckades att saltas till att raka Senare och sidorna, bog, och kinden saltades och kökades att Senare äta speke eller steka.

Kastrering av hästar företogs alltid av veterinär, men
omåjrisas företog alltid guldägaren själv och om katterna
varo i närheten så näpade de till sig det brötkämmet eller så
kastades det bort eller till handbrunden.

Självdöda djur grändes alltid ner i jorden, men om det var
backar eller hästar så togs vara från deras skinn, och dessa
fälles alltid till graverierna, vid döden, om det var backar.
Så togs vara från hornen, av dessa kunde lilla hornen brukas
dessa till att ha tunn: och fjukt horn till att ha krut i och
matskedar, tidens till omkring sekelskiftet 1900 så var
dessa hornskedar i allmänhet brusta och bara i fångarna
hornen varit, gulaktiga och bitflammiga eller mörtflammiga
när dessa skedar var nya så blev det en bisatt av horn,
men sedan de användes en tid så märktes inte detta.

Så man skötade kvin så tog man urinblåsan och blöta
upp denna och lade äster på så det blev en skramla,
den färvades sedan och användes att lägga på på
och därigenom stämna blodflödet ut ur det.

Stittade pängar traddes ju alltid vara tur med och gömdes eller bars i fickorna för att de skulle dra pängar till huset, Lyndapängar var ju alltid då någon tagit för mycket betalt i handel eller huset till sig pängar på bedrägligt sätt.

Att Kasta pängar: Kisten hos den döde, vet jag ingen som brukat utom Lignarna, de Kaster pängar i gården, men de har ju inte Kransar och Blommor som de brukar ha.

Tiden Nring betelskiptet på löste jag i en tidning i traktören vid Höhusiden hade en Kvinna en kommandorger kommit där och fått se att det låg pängar utbredda i rad, hon tog upp två och såg på men blev rädd över det vanliga pyret och gånge efter folk och då de kommo dit så var alla pängarna försvunna utom de två som hon hade tagit upp från marken och sett på och de voro från fordoma tiden.

I mitt barndomshem taltes om att där skulle vara gömt en så stor Summa pängar att om de funnits på Runda hela byn låsas med dem och en gång när vi plödder potatis så hittades ett silversmyck från Carl den offtes tid och hans bild på och vackert som ett nyplöglat mynt men dagen är ju Åga.

Jag har hört berättas om en man som skulle fullgjöra bestämde
dagsvärdet vid en Herrgård, men var sjuk så han kunde
inte gå dit på morgonen och kvällen innan så hade det
kommit en främling till honom och bitt om nattlag och
gett stanna där över natten, denne främling erbjöd sig
nu att gå till Herrgården på hästarbetet istället för mannen
och det var innan Skördemaskinerna var uppfunna så allt
skulle huggas för hand med lie, främlingen valde ut den
bästa och rostigaste lie som mannen hade och när han
kom till Herrgården och anmälde sig att fullgjöra mannens
dagsvärde så blev han utsköttad av samtliga hästaräddare för
den lie som han hade och de ville att han skulle bli förhuggare
men det ville han inte utan blev först i raden, det gick bra, men takten
blev alldeles hastigare, därför att den bästa hästaräddaren med den rostige
lien ville gå förbi dem och det fick ju inte hända, så den dagen
blev det mycket huggat på Herrgården och den bästa i raden med
den rostige lien gick förbi alla de andra, men året därpå så
vökte det ingenting där han gått fram med sin rostige lie och då
fäntad folket att det varit den sene själv som varit hästaräddare på Herrgården.